



**M
O
Z
A
I
C**

**M
O
I
S
I
L**

IANUARIE, NR.5

ISSN 2734 - 7486,

ISSN-L 2734 - 7486

Cuprins

5	Marea se cațără pe firul de iarbă
6	Sinestezii și rebeliune
7	Autori în on-line
8	Identitatea multiplă, inovația sinelui?
9	Inovație
10	Fovismul
11	Artist în liceu
14	Avangarda
16	Respiro poetic
18	Inovație în educație
19	Tehnologii educaționale moderne
20	Cum va arăta educația în 2050?
22	Luați un telefon și o cafea!
23	Concursul
24	Mai întâi omul a mers și apoi a vorbit
25	Inovație în sport
26	Inovația înseamnă curaj
28	Arta de a experimenta
29	Inovația în bucătăria japoneză

Redactor șef:
Alexandra Dragomirescu,

Redactori:
Aura Andrici,
Andreea Bunea,
Adrian Manu

Coperta:
Andrei Dragomirescu

E-mail:
revista.cngm@gmail.com

Privind imaginea de pe copertă, un inginer mecanic ar putea spune: *lată un convertizor hidraulic de cuplu!* Dar eu nu sunt inginer, nu știu ce este acela *convertizor* și nici la ce folosește. În imaginea respectivă, eu am văzut *inovație*, trecerea de la materiale pe care le găsim în natură (cum e lemnul), la elemente prelucrate din oțel. Am intuit că inovația poate consta într-un singur element al unui ansamblu, pentru că fiecare are rolul său. M-am întrebat dacă e cazul să scot în Photoshop murdăria acumulată pe această piesă și am ales să las lucrurile așa cum sunt... imperfecte și neidealizate. În fond, există și o estetica a urâtului, iar scopul inovației nu este să placă, ci să fie utilă.

Alexandra Dragomirescu

Inovații



ANDREI DRAGOMIRESCU

Marea se cațără pe firul de iarbă

...ruginit de apăsarea zilei însetate...

trimit versurile și nu știu la ce răspuns să mă aștept... adaug că poetul avangardist care le-a scris nu s-a gândit niciun moment la ce ar fi spus ceilalți... Prin urmare, sper ca interlocutorul meu să depășească teama de a-și vedea numele publicat în revistă. (Nu îi dezvălui identitatea, dar citind aceste rânduri se va recunoaște, cu siguranță.)

Mă întreb: de ce ar face marea gestul ciudat de a se cațara pe un amărât de fir de iarbă? De ce și-ar reduce grandoarea? Dacă ar fi ea însăși ar acoperi imediat tot, fără niciun efort. Făcând o analogie, de ce unii tineri creativi se cenzurează atât de mult? De ce se reduc la șabloane? Se tem într-atât de cei pentru care firul de iarbă este chiar imposibil de urcat? Întotdeauna vor fi oameni care zac într-un punct comod al evoluției lor, oftând că drumul spre lumină e greu....

Primesc un răspuns scurt, îmi spune că poezia asta, „Agresiune”, de Constantin Nisipeanu e toată o metaforă. Zâmbesc, îmi dau seama că nu vorbesc cu un gândăcel din opera lui Gârleanu... ci cu un viitor poet *mare*.

Adevărul e că de-a lungul timpului, am întâlnit mulți copii cu un potențial creativ imens, cu *mări* de sentimente și de idei inovatoare ce freacă în interior, așteptând să inunde lumea. Paradoxal, sunt cei care refuză inițial să scrie compuneri libere, motivând că nu se pricep, că nu sunt creativi... că se exprimă foarte prost... Alții folosesc o altă strategie, se limitează tot timpul la aceleași lucruri, la același stil, pentru că zic ei, nu pot altfel. Îmi repetă convingător că au neapărat nevoie de repere... Fals! Au doar nevoie de mai multă încredere... și atât.

La începutul clasei a noua, am avut și eu un moment de regretabilă îndrăzneală, scriind o compunere liberă foarte diferită de a celorlalți. Feedbackul primit în fața întregii clase a fost absolut dezastruos. Ca umiliința să fie totală, o lucrare plină de clișee a fost atunci laudată și dată drept exemplu. Evident, în comparație cu „nebunia” mea de text!

În consecință, patru ani am scris calculat, hypocrit, mai bine zis: „cum trebuie”, și, am primit, „cum era de așteptat”, aprecieri și note mari pentru asta... Patru ani am zâmbit fals și am mulțumit pentru laude, când, de fapt, în interior mă loveau valuri de nemulțumire. Știam că ceea ce livrez... zi de zi... celei mai elogiata școli din țară este, în mod cinstit, îngrozitor de banal.

Mi-a luat mult timp să înțeleg că feedbackul pozitiv primit în liceu este firul de iarbă pe care nu trebuie să mă cațăr atunci când scriu sau când public ceva. Inclusiv acest text sau această revistă.

Mi-a luat și mai mult timp să îmi asum faptul că sunt, în felul meu, o „mare” și o diferență față de ceilalți, iar onestitatea mea în scris contează mai mult decât aprobarea lor.

Este târziu, nu am primit încă de la interlocutorul meu un text publicabil. Ce mi-a trimis este interesant, dar cu siguranță, poate mai mult. Nu știu dacă va reuși să scrie ceva la timp pentru acest număr, dar nu voi schimba acest text indiferent de ce va face. Mai devreme sau mai târziu, va ieși din umbră, drept în lumina soarelui...

Se va cațara pe un fir de iarbă sau va avea curaj?

Alexandra Dragomirescu



ALEXANDRA ION

Sinestezii și rebeliune

Umbra este percepută de gândirea umană asemeni unei fășii de neant, unde sunt așezate „de toate”, ca și când s-ar supune unei pedepse. Dar să nu uităm că din întineric se poate naște lumină, așa cum și soarele răsare atunci când luna se odihnește. Și în acest conglomerat întunecat, din podul amintirilor, se strâng trăiri, impresii ale eului de odinioară sau de acum două săptămâni, cu pasiunile și curiozitățile sale.

Din mine fac parte albumele de muzică clasică difuzate la radio și ascultate în mașină, pe drumul spre grădiniță. Nu știam atunci nici că „trafic” poate avea accent fie pe „a”, fie pe „i”, dar îmi plăcea la nebunie să aud anotimpurile lui Vivaldi contopindu-se cu picăturile de apă care cădeau încet pe geamuri.

Într-un târziu am făcut cunoștință și cu George Enescu, spre final de februarie. În mașină mirosea a banchetă rece, a piele de volan și a primăvară. Experimentam sinestezii fără să îmi dau seama.

Ieri, priveam în ochii unei țărănuțe și mă minunam. Broboada de pe cap, privirea pătrunzătoare și obrajii rumeni... aveam senzația că iau parte la *zugrăvirea* femeii din tabloul lui Nicolae Grigorescu.

Deși timpul se răsfrânge asupra tot ceea ce ne înconjoară, iar inovațiile au frumusețea și valoarea lor, regulile care să ne țină în loc, privându-ne de „underground-ul” artei, nu au fost încă scrise. Fiecare se lasă purtat de ceea ce îi place, iar poate că simplul fapt de a prefera clasicul modernului este forma mea de rebeliune.

Secolul XX a trecut... un țăran sărută huma în vreme ce soția lui își mângâie înfiorată pânțele, la granița dintre a da ființă și a trece în neființă. În munții Moldovei, o femeie își înăbușă sufletul zvârcolit din pricina dispariției soțului. Înfruntă destinul. Fiul o urmează, e un neofit, se transformă prematur. Ea n-are „hodină, cum n-are Pârâul Tarcăului”, iar asupra lui, tatăl se întoarce în pași, zboruri și în chemări. Apoi, pe străzile Bucureștiului, un tânăr caută o rochie albastră și întâlnește același chip sub pălării distincte. Pasionat de Kant, trece fiecare contact cu realitatea prin sита sa filozofică. Poartă zvârcoliri de șerpi în trup, iar subconștientul i se supune unei iubiri monodeiste. Altcineva cunoaște exotica Indie, experimentează erosul, își destăinuie trăirile sub clar de lună, lângă un lac acoperit de nuferi. Nuferii își vor strânge pocalul alb, inimile se vor frânge și se vor căuta sub interdicție. Privim deasupra tuturor și îi urmărim până la ultima pagină. Soarele încă nu a apus, iar noi putem pătrunde în alte suburbii ale creației. Cu puțin curaj, acestea pot fi volume alese de noi înșine, din librării și din biblioteci.

Liberul-arbitru se regăsește și în alegerea noastră de a ne bucura de cultură sub forma pe care o dorim. Stilul școlăresc sau academic par asociate automat de mintea elevului cu munca, temele, sarcinile de îndeplinit. Dar condeiul nu a apărut predestinat BAC-ului sau vreunui alt examen. Putem savura fiecare carte în parte, căci, cu siguranță, nu vor face nimic altceva decât să adauge noi cărămizi la construcția a ceea ce noi numim „sine”.

Daria Ilinca Dumitru

Autori în on-line

Întâlnirile sunt programate la ore bine stabilite. Când vine timpul aproape toată lumea invitată e prezentă. Ecranul este plin. În blocul de pe marele ecran nu mai este niciun loc liber. Persoane mici, mari, minți curioase, minți luminate, minți sclipitoare așteaptă... Amalgamul de minți stratificate are același interes: întâlnirea cu scriitorii.

Doi autori care ne-au onorat cu prezența, în timp pandemic, la clubul de lectură, au fost Alec Blenche și Doina Ruști .

Alec Blenche, un om complex, s-a dezvoltat pe parcursul vieții sale în mai multe domenii destul de diferite. A studiat dreptul, pedagogia muzicală, a urmat cursuri în domeniul nutriției și al fitoterapiei și, pe lângă toate acestea, și-a adus aportul de netăgăduit în domeniul scrierilor pentru copii.

Printre operele sale se află și seria de aventuri ale lui Erus, prin care ne sunt transmise numeroase mesaje pozitive.

Erus este personajul ce trece prin nenumărate peripeții din care învață ce e iubirea, recunoștința, răbdarea, generozitatea și multe alte virtuți. Scriitorul a captat imediat atenția audienței cu răspunsuri cuprinzătoare și bine formulate, dar și foarte clar transmise. Acesta a stârnit interesul nostru de a-l urmări și de a-i citi cărțile pline de învățături. Da, cărțile dumnealui sunt pentru copii, dar sunt sigur că sunt și mulți adulți care ar avea ceva de învățat din ele.

Toți cei prezenți (profesori și elevi) s-au arătat fascinați, entuziasmați de prezența lui

Alec Blanche. Întâlnirea s-a sfârșit cât ai clipi. Ce păcat! Cu promisiunea că ne va mai ne va mai onora cu prezența, ne-am luat la revedere!

Doina Ruști este scriitoare, scenaristă și profesor universitar. Doamna scriitoare s-a prezentat tonică, veselă și dornică să ne arate diversitatea lumii noastre, mai pe scurt, ne-a încurajat să visăm, să înțelegem, să ne refugiem și să alunecăm în patima cititului și, de ce nu, a scrisului.

Cu felul său puternic a fi, scriitoarea ne-a transmis destul de multe informații într-un timp extrem de scurt. Pe unii dintre noi poate ne-a făcut în timp să medităm la ceea ce știam că există în noi, dar nu voiam sau poate nu aveam curajul să evidențiem (așteptând ca timpul să ne scoată în evidență reușitele). În palmaresul scrierilor sale, printre cele mai semnificative opere, se află: „Fantoma de la moară”, „Manuscrisul fanariot”, „Zogru” , „Omulețul roșu” și multe altele.

Întrebări nenumărate au curs către și printre invitați de-a lungul celor două întâlniri.

Punctul forte al acestor vremuri este tehnologia, cea care a făcut posibilă adunarea atâtor oameni la un loc. Într-un timp scurt, bine organizat, am putut afla atât de multe informații...

Concluzia?!

Scriitorii sunt oameni ca noi toți, sunt înzestrați cu mult talent, au multe cunoștințe, sunt personalități de la care ai ce să înveți și pe care le poți lua ca repere în viață.

Mohammadi-Golhin Aria Antonio

Identitatea multiplă, inovația sinelui?

INOVĂ, inovez, vb. I. Intrans. A face o inovație. Trans. A introduce modificări, a face înnoiri în ceva; a înnoi. – Din fr. innover, lat. innovare.

Sunt născută în București, capitala României în anul 1900 și... ce mai contează cât? Mama mea este grecoaică, iar tatăl meu este român cu origini albaneze.

Până la vârsta de 5 ani am învățat să vorbesc perfect limba greacă. Mama îmi făcuse un program clar. Vorbeam în fiecare zi câte 3 ore cu un profesor grec elitist. La 6 ani am plecat împreună cu familia în Germania unde am studiat până la vârsta de 18 ani. În câțiva ani am învățat 8 limbi străine. M-am întors în țara mea dragă și m-am îndrăgostit nebunește de un rus care călătorise la malul Mării Negre. Fără să mai stau pe gânduri m-am mutat în Rusia, la Moscova.

Îmi era dor de familia mea, mă simțeam a nimănu în țara iubitului meu, așa că am început să scriu romane în limba franceză. Am scris pentru frații mei români, dar am ales limba franceză pentru că eram sigură că lucrările îmi vor fi cunoscute în întreaga lume... cândva. Limba română nu este pentru oricine! Aveam nevoie de texte scrise într-o limbă de circulație internațională...

Timpul a trecut, iar iubirea pentru Alexandr nu a durat decât câțiva ani... așa că mi-am dorit să îmi iau viața de la capăt.

Am călătorit în Spania și m-am stabilit într-un final în Italia unde am și decis să rămân pentru tot restul vieții.



ANDREEA BERCU

Acum, mă întreb:

Cine sunt eu?

Care este identitatea mea? Sunt româncă... prin certificatul de naștere? Grecoaică... prin naționalitatea mamei? Albaneză... prin originea tatălui? Sunt rusoaică... fiindcă m-am îndrăgostit de un rus? Franțuzoaică... prin scrierile mele? Italiancă... datorită adresei din buletin?

Cine sunt eu?

Pot fi cetățean al lumii?

Există oare conceptul de identitate multiplă ca inovație a sinelui?!

Aura Andrici

Inovație

Te gândești vreodată cum ar fi să faci o schimbare? O schimbare în viața ta sau poate în viața unei persoane de lângă tine. O schimbare ce va modifica modul în care privești lumea sau modul în care te privește societatea...

Să influențezi pozitiv, să fii un ajutor pentru cei rătăciți... Dar ce faci când și tu te pierzi sau cazi într-un abis al necunoscutului?

Te ridici, te uiți la cer, la stelele strălucitoare care probabil au murit, dar lumina lor rămâne vie pentru milioane de ani.

Vrei să fii o stea, să călăuzești, să îndemni oamenii spre succes, prin strălucirea pe care tu o emani?

Atunci când vine vorba de inovație, majoritatea persoanelor se gândesc la un obiect în sine (o pictură, un roman, o mașinărie sau o construcție anume...). Însă, din păcate, este omis faptul că o trăsătură fundamentală a inovației este reprezentată de caracterul său nemărginit. Astfel, ea poate fi reprezentată chiar și de un simplu gând, puțin mai diferit... De fapt, inovațiile sunt la început gânduri, întrucât nu se transformă din neant în lucruri materiale. O dovadă a acestui fapt poate fi chiar decizia oamenilor politici din România anului 1938 de a acorda drept de vot femeilor, cărora nu le erau recunoscute, până atunci rolurile importante în viața civilă și chiar, în societate.

Cum poate reprezenta acest lucru o inovație? Prin simplul fapt că această decizie, luată de oamenii politici ai vremurilor respective, denotă o înnoire.

Tu ești o ființă minusculă pe lângă măreția stelelor din Cosmos. Ești mic pe lângă întregul Univers. Dar de pe Pământ, cu toții vedem stelele mici. Pentru că sunt departe și nu le putem atinge.

Sunt ca visele!

Dar, uneori, visele se împlinesc.

Așa cum stelele pot fi atinse dacă zbori cu o rachetă și aterizezi pe una dintre ele.

Ai nevoie doar de o dorință, un mijloc de transport și de multă voință! Fă o schimbare în lumea în care trăiești! Fii original!

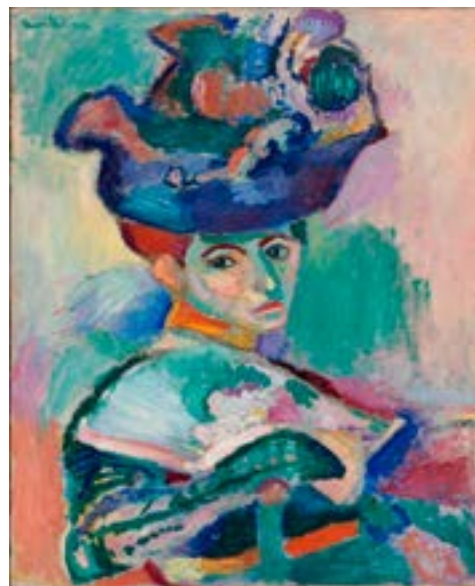
Teodora Marinescu

Simplul gând inițial a dus la hotărârea acordării dreptului de vot femeilor, dar a contribuit și la emanciparea lor. Femeile s-au remarcat în medicină, în matematică, în chimie... domenii în care nu puteau pătrunde cu ușurință la sfârșitul secolului al XIX-lea. Astfel, nu a durat mult și femeile s-au remarcat prin propriile gânduri, idei și creații, multe dintre ele făcând adevărate inovații.

Termenul de „inovație” are, astfel, mult mai multe forme decât îi sunt atribuite în mod obișnuit... Poate, chiar, unele dintre ele așteaptă, încă, să fie descoperite... Dar, cea mai mare inovație este păstrarea libertății gândului și a sufletului, pentru că doar în acest mod, omul poate fi original și poate avea, la rândul său, idei înnoitoare ce așteaptă să fie materializate.

Anca Teodora Popa

Fovismul



HENRI MATISSE, FEMEIE CU PĂLĂRIE

Fovismul a reprezentat un curent artistic care a caracterizat, în special, pictura franceză de la începutul secolului al XX-lea, fiind prima manifestare artistică ce a precedat mișcarea avangardistă.

Teoria care a stat la baza acestui nou curent artistic constă în folosirea în pictură a culorilor foarte violente pentru exprimarea emoțiilor, a trăirilor și a mesajului principal. Pictorii fovisti au fost primii artiști care au avut curajul să renunțe la regulile impuse de Impresionism și să oblige publicul iubitor de artă să perceapă pictura într-un nou mod.

Pictori precum: Henri Matisse, André Derain, Maurice de Vlaminck, Raoul Dufy și Albert Marquet au șocat prin creațiile lor caracterizate drept violente, *sălbatic*, din cauza culorilor vibrante, puternice, folosite direct din tub și a contrastelor foarte puternice. Autorii lucrărilor au fost și ei numiți *sălbatici* (franceza *fauve*), de aici și denumirea de *fovism* pentru acest curent artistic, care a contestat canoanele artistice impuse până atunci.

Andreea Bunea



ANDRÉ DRAIN,
PEISAJ LĂNGĂ CHATOU

Artist în liceu

Deși grafica digitală își are începuturile prin anii '60, ea reprezintă în permanență un pas în plus spre nou, spre modernism, fiind o reprezentantă a genurilor artistice în care tehnologia își aduce aportul.

Teodor Mihai este pasionat de mai mulți ani de grafica digitală și vede în acest gen de artă un mijloc de exprimare, de descoperire, de explorare a propriei personalități.

Andreea Bunea

Grafica digitală a devenit o pasiune încă de la vârsta de 11 ani, când am făcut prima mea poză în Photoshop, iar după aceea am creat un canal de YouTube, unde postam tot ce lucrăm. Canalul meu a început să devină din ce în ce mai cunoscut, drept urmare, am descoperit o lume nouă.

Mereu am fost atras de procesul de creare a unei imagini pe calculator, de momentele în care încerci să îți imaginezi cum va arăta creația la final, vizualizând ideile generate de creier. Mi-am dat seama că este o pasiune atunci când mă izolez de ceilalți, de părinți, de colegi, de școală, doar ca să pot să mă dedic 100% proiectului la care lucrăm. Atunci, intru în lumea mea și îmi las imaginația să facă restul... Am realizat că doar în momentele în care lucrez, experimentez o libertate deplină, lucru care îmi conferă o stare de spirit greu de egalat.

Atunci când realizez o lucrare, de obicei, totul este spontan. Totul începe de la o formă geometrică oarecare pe care o modelez în

așa fel încât să-mi stârnească o idee. Sunt și momente în care schițez pe o foaie toate elementele pe care vreau să le folosesc și pe care le pot modela în 3D.

Inspirația vine numai din interiorul meu. Lucrările mele sunt bazate pe imagini pe care creierul meu le-a generat la un moment dat, pe trăirile mele, reflectând, într-o anumită măsură, secvențe diferite din viața mea.

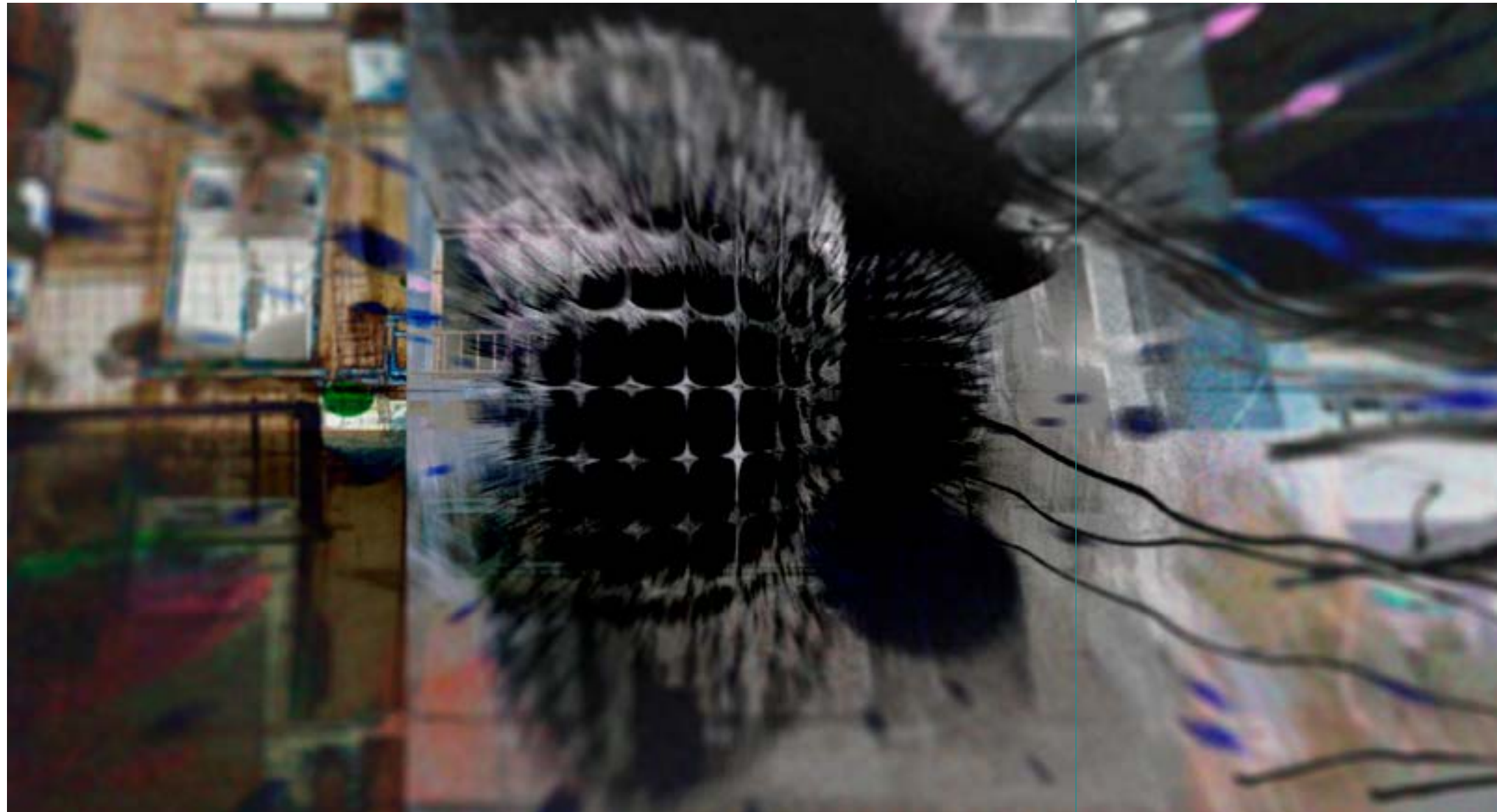
Experiențele personale sunt influențate de mediul în care trăiesc, de muzica pe care o ascult, deci, într-o oarecare măsură, pot spune că anumite lucruri din realitatea de zi cu zi au o influență asupra stilului meu de lucru. De exemplu, în lucrarea „Mărul verde”, mărul simbolizează copilăria mea, inocența. Părțile mușcate din măr reprezintă părțile maturizate din mine, dar la mijloc este tot „miezul”. Partea roșie semnifică o mușcătură artificială, o realitate falsă în care am fost atras. Structura mărului nu a fost alterată, ci doar o parte din conținutul sufletesc.

Eu fac ceea ce-mi place, ceva pe gustul meu și niciodată nu am încercat să par diferit. Consider că atunci când noi ne impunem să fim diferiți, extravaganti, ne pierdem esența umană anume, capacitatea de a gândi pentru noi.

Din punctul meu de vedere, grafica nu ar trebui să fie un competitor al genurilor artistice în care tehnologia nu este folosită. Până la urmă, rezultatul final este tot ceva static, plăcut privirii care ne provoacă o anumită stare, o emoție estetică.

Teodor Mihai

TEODOR
MIHAI



Avangarda

Avangarda sau avangardismul (din cuvântul francez *avant-garde*, termen militar ce înseamnă *unitate sau subunitate militară care se deplasează în fața forțelor principale ca element de siguranță*) reprezintă o formă extremă a direcției moderniste. Asemenea direcției literare de proveniență, avangarda se caracterizează printr-un spirit inovator, nihilist și nonconformist, însă ideile sunt promovate într-o manieră mult mai radicală.

În literatura română, avangarda s-a remarcat în perioada interbelică, între 1922 și 1932, fiind promovată prin diverse reviste: *Contemporanul*, *Urmuz*, *unu* etc. Un important reprezentat al curentului, cu precădere la nivel european este Tristan Tzara.

AvAngaRda înseamnă:

Agresivitate

Revoltă

Scandal

Schimbare

Destructurare

Manifest

Libertate

Șoc

Extremism

Impuls

Negație

Matei Maximilian Nicolae

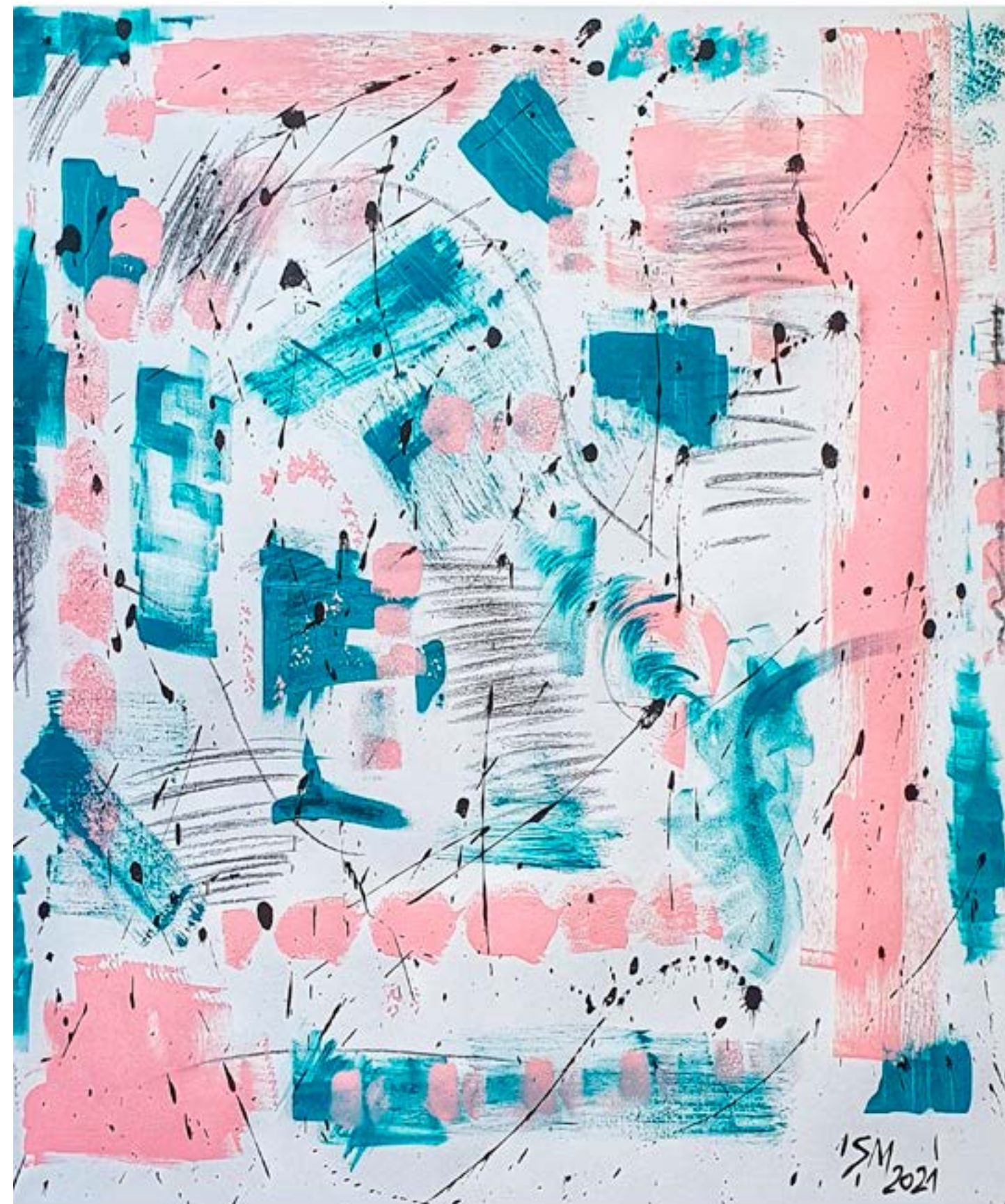
„Avangarda este responsabilă de prefacerile metodologice ale studiilor literare românești”, spunea criticul Emanuel Modoc în lucrarea *Internaționala periferiilor*. Avangarda înseamnă, într-adevăr, o transformare... Apărută în România la începutul secolului XX, această tendință (de actualitate!) prezintă sentimentul la un nivel maxim de complexitate, consider eu, prin absența caracteristicilor poeziei studiate la clasă.

Tocmai pentru că încalcă toate regulile poeziei obișnuite mă face mai curioasă, mă trage în jocul ei de cuvinte. O văd ca un puzzle cu imaginea mișcătoare, ca un concept ideal personalizat.

E incredibil cum o poezie te poate face să (te) simți. Sincer, cel mai mult mă regăsesc în opera „Îndoieli”, paradoxal, eu fiind o fire sigură pe sine. A fost prima poezie care m-a făcut să tresar, să mi se umezească ochii, să am o reacție adevărată. Autorul ei... mai puțin cunoscut elevilor... Tristan Tzara e Poetul care mă înțelege, parcă aș trăi în versurile lui sau ele ar trăi în mine...

Nu toate poeziile avangardiste sunt pe placul meu, aici nu pot generaliza. Însă din câte am citit până acum am observat că cele mai curajoase și... am simțit... reale sunt cele ale unor autori pe care nu îi studiem și poate nu îi vom studia la clasă... Așa că, în final, vă invit să vă destindeți imaginația cu versuri scrise de avangardiștii: Tristan Tzara, Gellu Naum, Sașa Pană, Marcel Iancu, B. Fundoianu, Constantin Nisipeanu, Ilarie Voronca, Stephan Roll sau Sașa Pană.

Andra Dumitru



ȘERBAN MANELICI,
AROUND,
ACRYLIC ON CANVAS, 80 x 80 CM, 2021

Respiro poetic

Am adunat fărâme de curaj și uitați ce mi-a ieșit

nu vreau să fiu prea încrezătoare
sau să sar peste liniile în care am fost încadrată.
o să-mi fie greu să-mi sparg glasul pe oameni,
pentru că sunt
un carusel
care se învâрте în jurul propriilor lumini
și n-am îndrăznit să aprind vreodată altele.
Totuși... ce am de pierdut dacă încerc?
Păstrați orice întrebare pentru sfârșit,
și poate voi avea mai mult curaj atunci.
Închideți ochii, colorați viitorul
ori în pasteluri, ori în culori neutre,
oricum vă surâde ziua de mâine.
Nu vă topiți în iluzia viitorului?
Nu pare o utopie culeasă din adâncurile
sufletelor voastre?
Putem să o îndeplinim,
să o vedem strălucind dimineața
sau în miez de noapte
când n-o să ne mai doară visele care ne scăpau printre degete.
Putem fi schimbarea ce poate întrupa empatia
și dragostea și altruismul
în locul urii și invidiei care anesteziază moralitatea.
suntem alegeri
și putem alege să ne vindecăm reciproc
ca să suflăm viață în viitorul pe care-l vrem.
Știu că am sărit peste liniile în care am fost încercuită,
dar nu-mi pare rău și nu mai vreau să mă întorc în interiorul lor.
Am ajuns la sfârșit...
sper că am putut să vă aprind luminile,
pentru că ale mele strălucesc mai tare ca niciodată.
Caruselul îmi cântă.
Voi aveți vreo întrebare arsă pe plămâni?



IOANA NICOARĂ

Eva Maria Cîrjan

Nah

(dialog poetic cu Alexandra Dragomirescu)



Alexandra Cățu

Efemeride ecouri

„Nimic nou nu este sub soare”
Sau dacă a existat acel nou,
Nou nu a fost, ci doar un mister în van,
O jalnică irealitate a unui vis profan.
Totul așteaptă, în trecerea-i
remanentă.
Poate un zbor de pasare zăbovit
Apare într-o lume atât de disparentă
Pe un clar crepuscular de zenit
În zori, aproape stinși, de răsărit.
Ceea ce a mai fost, aceea va mai fi”,
Totul ia o altă formă, în zburciul
lumii,
Însă nimic din ce era vechi nu se
transformă,
Decât prin suferința indezirabilă
a științei,
O lacrimă însetată de ontologicul
Sens al vieții.

Lucia Oprescu



IOANA NICOARĂ

Inovație în educație

Oamenii evoluează, prin urmare descoperă noi metode, mai eficiente, mai plăcute, pentru a face absolut tot, inclusiv să învețe. Acest lucru implică, evident, inovație.

Consider că educația din țara noastră nu a fost supusă unor schimbări majore după Revoluție. Atunci când elevii români sunt rugați să ofere feedback referitor la sistemul de învățământ, cel mai des întâlnit reproș este faptul că se folosesc preponderent metode tradiționale de predare. La acest nivel, schimbările majore nu sunt ușor de realizat, dar sunt necesare.

O primă problemă, pe care cred că ar trebui să o abordăm, o reprezintă tehnicile folosite pentru asimilarea informației, lucru care este necesar, dar care poate fi realizat mult mai eficient. Diferite studii au fost realizate în acest sens. De exemplu, atunci când elevii au fost rugați să rețină o anumite date, au fost folosite trei metode: fie elevii aveau la dispoziție un material audio pe care îl ascultau în mod repetat, fie aceștia erau încurajați să citească textul de mai multe ori și să îl rescrie. A treia metodă a experimentului s-a dovedit a fi mult mai eficientă, iar aceasta este cunoscută sub numele de „active recall”. În esență, atunci când elevii se pregătesc pentru un examen, simt că învață mai ușor atunci când fac exerciții sau când îndeplinesc sarcini de lucru, adică atunci când folosesc informația care trebuie memorată într-un mod activ. Am oferit doar un exemplu din sutele de metode de predare care există și care sunt mult mai eficiente decât cele clasice.

Particularizând, literatura română este o materie care, în opinia mea, poate fi predată ineficient și dăunător elevului, dacă este încurajat să se limiteze la o serie de șabloane. Acestea îi limitează șansa de a evolua și de a se exprima liber. Diferența dintre lucrarea unui elev care a învățat definiția unei specii, dar care e pregătit să-și argumenteze singur opinia și lucrarea unui elev care reproduce un comentariu copiat este imensă. Întrebarea pe care ar trebui să ne-o punem, în acest caz, este simplă: școala românească pregătește susținători de examene sau oameni creativi, capabili de liberă exprimare?

Un alt aspect care nu poate fi ignorat este faptul că școlile din România nu dispun de dotările altor școli europene. Elevii au nevoie de un SmartBoard, de tablete pentru a învăța, iar un laptop și un video-proiector reprezintă strictul necesar la școală.

Știm că procesul de predare devine mult mai interesant atunci când avem oportunitatea de a urmări un material audio-video ca suport de lecție. Fiecare elev are un stil diferit de învățare, care necesită o abordare diferită, așa că, atunci când folosim mai multe resurse educaționale ne asigurăm că fiecare înțelege materialul în ritmul său.

Utilizarea aplicațiilor Office și a platformelor de e-learning sunt inovații care aduc beneficii importante procesului educativ și care ar trebui să constituie o prioritate pentru educație, în viitor.

Alexandru Nicolae Jirovianu

Tehnologii educaționale moderne

În noile orientări ale învățământului interacțiunea profesorului cu elevul este una extrem de importantă. Drept urmare se dorește implementarea unui sistem educațional centrat pe elev, care să dezvolte creativitatea, gândirea și inteligența sa vizuală, prin aplicarea unor tehnologii adecvate. Se pune astfel accent pe învățarea cu ajutorul tehnologiei, care să dezvolte un stil de învățare cu efect durabil. Implementarea unei tehnologii educaționale moderne permite nu numai îmbunătățirea calității procesului educațional, ci și însușirea unui volum foarte mare de informații într-un timp relativ scurt.

Utilizarea tehnologiilor informaționale și comunicaționale (T.I.C.), în sistemul nostru de învățământ presupune centrarea procesului de învățământ pe elev și, în mare parte, individualizarea acestui proces. Folosirea tehnologiei informaționale reprezintă o posibilitate reală de individualizare a procesului de învățare.

În baza tehnologiilor multimedia apare posibilitatea realizării materialelor didactice computerizate, care pot fi grupate, în funcție de tipurile tehnologiilor utilizate și de scopurile pe care le realizează, astfel: manuale electronice (care reprezintă o expunere textuală a materiei cu un număr mare de ilustrații, ce pot fi instalate pe server și transmise prin rețea), manuale electronice cu o dinamică înaltă a materialului ilustrativ (executate pe CD-uri), sisteme moderne pentru efectuarea cercetării științifice, sisteme virtuale (în care elevul devine element al modelului computațional,

care reflectă lumea reală și sisteme de instruire la distanță). Tehnologiile moderne sunt eficiente nu numai în transmiterea noilor cunoștințe, ci și în consolidare deprinderilor formate și în realizare transferului de informații între diferitele domenii ale cunoașterii. Astfel, se pot realiza lecții recapitulative cu ajutorul materialelor PPT, exercițiile propuse având la dispoziție posibilitatea autocorectării răspunsului eronat, posibilitatea solicitării sprijinului (în identificarea răspunsului corect) sau a aprecierii (în situația unui răspuns corect). Prin urmare, în rezultatul utilizării noilor tehnologii informaționale se creează noi posibilități în instruirea elevilor. În baza tehnologiilor multimedia apare posibilitatea realizării materialelor didactice computerizate utile, interactive și, mai ales, eficiente în procesul învățării.

Din experiența proprie pot spune că eu însumi am lucrat într-un proiect care presupunea realizarea unor lecții online, proiect care a prins foarte bine și care a venit în ajutorul tuturor copiilor din clasele I-VIII. Lecțiile erau structurate astfel: o parte teoretică, însoțită de exemple și de exerciții rezolvate, urmată de o serie de exerciții propuse spre rezolvare, copii având de ales varianta corectă dintre cele patru răspunsuri, fiecare capitol finalizându-se cu un test. Am folosit astfel de lecții în numeroase ocazii, inclusiv în momentul când mi-am susținut inspecția finală pentru gradul I, de aceea, consider că implementarea tehnologiilor moderne în educație este extrem de importantă.

Adrian Manu

Cum va arăta educația în 2050?

Marea majoritate a experților în educație și informatică au spus că tehnologiile digitale oferă multe posibilități interesante, dar că nu pot înlocui relațiile umane atât de importante, în mai toate conferințele mondiale de profil.

Școala anului 2050

Imaginați-vă un scenariu cu o clasă de 30 de elevi, în care fiecare va beneficia de avantajul unui parcurs educațional personalizat datorită unui tutor / calculator / agent automat inteligent. Acest tutor poate percepe starea emoțională a unui copil din expresia feței, postura corpului și tonul vocii. Cu ajutorul unui sistem de VR elevul sau studentul este plimbat virtual în locuri pe care nu le-ar putea vizita. Roma antică, vulcanul, atomul, organele umane etc. de exemplu, au fost simulate în VR, folosind tehnologiile cu care ne-am obișnuit până acum mai ales în jocurile video sau la generarea de efecte vizuale în filme. Realitatea virtuală mixtă poate oferi experiențe educaționale interactive și simula laboratoare sau medii costisitoare ori periculoase. Datele despre fiecare elev sau student ar putea fi utilizate cu ajutorul AI pentru evaluarea abilităților, pentru personalizarea parcursului educațional, chiar pentru a prezice comportamentul și cele mai potrivite opțiuni de carieră. Un astfel de scenariu sună extrem de descurajat pentru o sală de clasă din România anului 2021 sau de oriunde din lume. Dar la fel au fost și internetul sau calculatoarele atunci când inventatorii le-au propus.

Tehnologia digitală s-a dezvoltat exponențial în ultimii 30 de ani și ne așteptăm să se dezvolte considerabil în următorii 30 de ani. În anii '80, primele calculatoare abia

au apărut în unele școli, apoi au fost limitate la câteva bucăți în fiecare școală în deceniul următor. Accesul la e-mail și internet a devenit frecventabil pe parcursul anilor '90 și 2000. Google a fost lansat în 1998 și Wikipedia abia în 2001. În ultimul deceniu, școlile au sporit utilizarea calculatoarelor pentru administrare, predare și învățare. Cu toate acestea, Bring Your Own Device (BYOD)/folosește propriul tău dispozitiv a devenit posibil abia la mijlocul anilor 2010, când prețurile instrumentelor portabile a scăzut semnificativ. Laptopul, (ipadul etc.) a trecut deja de la un echipament specializat la ceva omniprezent și preia rolul stiloului și al caietului de exerciții. Folosirea textelor de referință a fost înlocuită de googling, care le-a oferit elevilor acces la mai multe informații decât era posibil într-o bibliotecă.

În următorii 30 de ani, tehnologiile în curs de dezvoltare vor provoca cel mai probabil schimbări substanțiale. Mă gândesc la învățarea automată și big data, la AI care vor putea ghida elevii și studenții, care vor putea recunoaște stările emoționale, înțelege vorbirea în context, vor putea răspunde la întrebările copiilor și tinerilor în mod adecvat, folosind căutări inteligente pe întregul internet.

Cu tot entuziasmul și anticiparea tehnologică cu privire la potențialul educațional, rămân și eu la credința fermă în natura relațională a educației și în opinia că tehnologia nu poate înlocui relațiile umane. O mare parte din educație se învârtă în jurul modului în care oamenii interacționează cu alți oameni, în obținerea corectă a valorilor. Tehnologia rămâne doar un instrument și prea

multă dependență de aceasta ar putea însemna vicierea capacității de a dezvolta abilități sociale, inter-personale. Tehnologia nu rezolvă totul. De pildă, într-o sală de clasă a viitorului am avea un copil care petrece șase ore pe zi cu un tutor de calculator, infinit în răbdarea sa, care nu obosește și nu se enervează niciodată, care nu este niciodată imprezvizibil. În acest scenariu, cum poate un copil să învețe să facă față unei ființe umane normale care nu este o mașinărie?

Noile tehnologii pot, așadar, însoți profesorii umani și eficientiza semnificativ actul educațional, dar oamenii nu ar trebui să creadă că calculatoarele pot înlocui oamenii. De ce? Pentru că o mare parte din educație este despre învățarea a ceea ce înseamnă să fii om. Chiar și cu acest argument nu putem rămâne încremeniți tehnologic în istorie.

Dezbaterile, studiile efectelor, inovațiile se vor întinde în deceniile care vin și cred că ele se vor centra pe strădania omului de a găsi echilibrul între oameni – natură – mediul digital pentru o educație agreabilă, eficientă și umană.

Andreea Paul
Conf. Univ. Dr. Facultatea REI – ASE,
Președinte INACO

(Fragment din articolul:

Tendințe tehnologice care vor influența educația în 2021. Cum va arăta educația în 2050?

Articolul poate fi citit interal, accesând:

<https://inaco.ro/tendine-tehnologice-care-vor-influena-educaia-in-2021-cum-va-arata-coala-in-2050/>)



ANDREI DRAGOMIRESCU

Luăți un telefon și o cafea!

John O'Sullivan, 73 de ani, inginer electrician

Am pășit grăbită pe drumul șerpuit din fața mea. Mergeam repede, nu îmi doream să întârzii, mai ales că mă întâlneam cu unul dintre cei mai importanți oameni pe care norocul mi l-a adus în viață. Totul începuse într-o zi de joi, când postul de televiziune la care lucram îmi spusese clar și precis că avea nevoie de acest interviu. Cum ceilalți jurnaliști nu reușiseră să își fac loc în orar pentru această întâlnire importantă, apelaseră la mine, o novice.

Casa se înălța demnă și grandioasă în fața mea. Puteam simți cum tot corpul începuse să îmi tremure, toate grijile năpustindu-mă. Serioasă. Trebuia să fiu serioasă!

Nici nu apuc să sun bine la sonerie, că ușa mi se deschide, iar un bărbat chel și zâmbitor se ivește în pragul casei. M-a invitat înăuntru, conducându-mă până... oare aș putea să îl numesc un amfiteatru fără scaune? Sunt însă destul de sigură că pentru el reprezenta doar o sufragerie. Așezându-mă pe un fotoliu, mă pregăteam să rostesc prima întrebare, scoțându-mi carnețelul. M-a surprins totuși faptul că el a vorbit primul și da, probabil te-ai fi așteptat la „Te rog, ia niște alune!” sau un „Ar trebui să aduc niște apă?” Însă... în locul alunelor erau cartele de telefon, o grămadă...

— Îmmm...mulțumesc, am spus confuză ridicând din umeri.

Bănuiesc că aș putea să încep...așadar, prima întrebare!

— Cum vă simțiți în legătură cu... hmmm colegii dumneavoastră? Cei care v-au ajutat la crearea WiFi-ului?

Am rămas și mai surprinsă când și-a scos telefonul, începând să trimită un mesaj, poate? Să caute ceva? Mă pregăteam să îl întrerup, când vocea sa răsună prin cameră.

— Da, da... John a fost un tip amabil. Și Terence... un băiat bun, spuse având ochii ațintiți spre dispozitiv.

— John... John Deane?

Câteva secunde bune nu mi-a răspuns, privind supărat la ecranul telefonului.

— Bineînțeles că el! Doar nu mă refeream la propria... oh! Fir-ar să fie! Mă chinui la nivelul ăsta de vreo doua zile!

— Mmmm... vă jucați Candy Crush?

— Da! Știi să treci de nivelul ăsta? mă privi bănuitor, așteptând un răspuns.

— Nu sunt sigură. Sunt la nivelul 502.

— Ha! 1008!

Eram prea nesigură ca să mai pot spune ceva. Acest bărbat care crease una dintre cele mai folosite invenții de pe pământ... Privirea lui coborî spre bolul plin de cartele de pe masă.

— Te rog, te rog! Mai servește-te! Ai luat doar una! Unde îmi sunt manierele? Merg să aduc ceva de băut.

Nu eram sigură dacă el voia să mănânc conținutul bolului sau dacă chiar credea că am atât de multe telefoane acasă.

Nu voiam să îi stric speranțele în niciuna dintre variante. Aș fi vrut să mă ridic și să plec pentru că m-aș fi așteptat să vină cu o tavă plină cu încărcătoare.

Am respirat ușurată când a intrat în sufragerie cu o ceașcă.

Angela Ioana Stanciu

Concursul

„Inovația este peste tot în jurul nostru! Trebuie să fim atenți și să o descoperim!”

Acesta era sloganul clubului micilor inventatori care mâine, la ora trei, vor participa la concursul „Inovația este totul!”

Lui Marius i se puse un nod în gât. Ar fi vrut și el să participe, dar lucrarea nu i-a fost selectată. Cu toate ca ideea era bună, juriul i-a spus că nu i se pare suficient de originală pentru a fi aleasă. Marius plănuia să participe cumva (la altă secțiune!) și a aflat că singura variantă era să facă un proiect despre ecologie, dacă dorea să participe de unul singur.

După ce a terminat orele, s-a dus acasă și a descoperit că poate face un baterie organică dintr-un cartof! S-a apucat plin de elan de proiect, iar a doua zi era gata!

Ajuns la școală, în ziua concursului, a observat că toți erau surprinși să îl vadă. Când i-a venit rândul, băiatul era foarte demoralizat. Toți ceilalți concurenți aveau proiecte uriașe, cu diagrame, cercetări ... iar el avea doar un cartof cu sârme ieșind din el și un desen înrămat.

Prezentatorul i-a zis la ureche: *Haide! Nu mai fi așa! Cu atitudinea asta nu o să-i învingi pe ceilalți. Sigur te vei descurca! Curaj!*

— Da, sigur... îngăimă băiatul.

Juriul aștepta nerăbdător. Marius începu:

— Bună ziua!...Mă numesc Marius și am făcut o baterie organică din cartofi. În interiorul cartofului se află un mic generator de energie, iar curentul se adună în sârmele care

ies din el... dacă legați sârma de un fir, cartoful va alimenta un led cu electricitate... Acest led poate face parte dintr-un tablou, cum este cel pe care l-am făcut la ora de desen. Uitați, vă demonstrez... Luminează! Tabloul arată mai bine așa... Cam atât! a încheiat băiatul timid.

— Foarte bine, a zis un membru al juriului, apoi, după ce s-a consultat cu ceilalți, a strigat: Câștigătorul concursului este... MARIUS!

— Cum?! se miră băiatul. De ce?

— Proiectul tău a fost foarte interesant, a răspuns o doamnă din juriu. Nu ai avut nevoie de foarte multe componente. Am fost impresionați de simplitatea și de originalitatea lui. Este un proiect pe care l-ai realizat singur, pe baza cunoștințelor pe care le ai la această vârstă, fără să fii ajutat de adulți: părinți sau profesori. În plus, lucrurile inovatoare au o utilitate în viața de zi cu zi și tu ai găsit o modalitate de a folosi energia în mod artistic.

Victor Buiciac



Mai întâi omul a mers și apoi a vorbit

Ce este nou aici? Aparent nimic nou, însă... În articolul trecut prezentam piramida învățării, în care, imediat după Sistemul Nervos Central (sistemul care procesează informațiile primite din mediu) următoarele două trepte sunt reprezentate de simțuri (și anume pe lângă cele pe care le știm – miros, văz, auz, gust – mai sunt: tactil, vestibular și proprioceptiv).

Voi intra puțin în detalii pentru a prezenta motricitatea ca bază a dezvoltării umane. Toate aceste sisteme interacționează pentru a prelua din mediu informațiile, pentru a le interpreta, creând răspunsul adaptativ – răspuns exact și adecvat informațiilor primite.

Dacă analizăm sistemele pe rând, începând cu sistemul tactil, observăm că atunci când acesta este echilibrat, persoana va explora și va trăi senzații noi, va relaționa cu ușurință pentru că sistemul tactil transmite informații esențiale despre siguranța emoțională.

Sistemul vestibular este cel care conferă semnificație informației vizuale. Un sistem echilibrat reduce hiperactivitatea și distractibilitatea, ajutând individul în procesul învățării, deoarece sistemul vestibular este cel care ajută la orientarea și la urmărirea obiectelor în mișcare sau a celor statice când corpul este în mișcare. Acest sistem este necesar urmării și menținerii rândurilor în procesul scrisului și a cititului. În plus, sistemul vestibular stă la baza dezvoltării emoționale și a siguranței relaționale.

Sistemul proprioceptiv este cel care ofera informații despre propriul corp: unde este în relație cu spațiul în care se află. Interpretează

informațiile primite de la articulații și de la mușchi, ajutând organismul să realizeze armonios diverse activități prin coordonare motrică. De asemenea, sistemul proprioceptiv transmite informații despre siguranța emoțională pentru că, atunci când persoana are încredere în propriul corp, are o imagine de sine pozitivă, are încredere în propriile forțe și se simte în siguranță.

Toată această descriere am făcut-o cu scopul de a prezenta cât de importantă este mișcarea și mai ales cât de important este să avem un sistem echilibrat. Nu există un sistem ideal la care, prin proceduri specifice terapiei de integrare senzorială, să se poată ajunge. Fiecare persoană are nevoie de mai multe sau de mai puține informații pentru sistemele despre care am vorbit, însă atunci când procesarea informațiilor afectează viața de zi cu zi e nevoie de ajutor specializat.

Și ce înseamnă o viață afectată în urma procesării incorecte a informațiilor din mediu, adică atunci când Sistemul Nervos Central primește prea multe sau prea puține informații din mediu? În toate aceste situații, răspunsul pe care organismul îl dă nu va fi unul adaptativ. Mai concret, atunci când este nevoie ca persoana să-și păstreze atenția pentru a înțelege și a îndeplini cerințele la clasă, va fi distrasă de orice este în mișcare: un coleg care se mișcă, frunzele copacilor sau vântul care bate. Ori poate de hainele care sunt prea strânse pe corp, poate de o atingere neașteptată a celui care stă alături în bancă și vrea ceva. Toți acești distractori vor face ca atenția persoanei să nu se mai poată concentra pe rezolvarea cerinței.

În situația în care un copil are nevoie de informații pentru sistemul proprioceptiv, el nu va putea să stea corect pe scaun, va fi neîndemânic, în general. Iar dacă sistemul tactil este dezechilibrat, va participa fără chef la jocurile celorlalți, nu îi va plăcea să fie atins sau îmbrățișat. La joacă ceilalți nu îi înțeleg comportamentele, iar el suferă, formându-și o imagine de sine negativă.

La orele de educație fizică conștient că nu poate duce la bun sfârșit sarcinile sau că nu poate respecta regulile jocului, copilul cu tulburare de procesare senzorială spune adesea „Nu pot!” și nici măcar nu mai încearcă să vadă dacă reușește. Pentru că nu are

Inovație în sport

Am fost întrebat dacă există inovație în sport. Bineînțeles că există! Poate acum vă întrebați de unde până unde am ajuns eu la această concluzie. Ei bine, voi analiza un exemplu destul de popular din lumea baschetului, deoarece cu aceasta sunt eu familiarizat.

Fiecare sport are modul lui de a fi jucat (reguli, tactici etc.), dar apar anumiți jucători care, prin modul lor de joc, schimbă acest lucru. Haideți să vorbim despre Stephen Curry, de exemplu! Cred că mulți nu au auzit de numele acesta nici măcar o singură dată. În cazul în care nu știți cine este acest Stephen, ... aflați că este un jucător din NBA (National Basketball Association), care joacă la echipa Golden State Warriors, poziția lui fiind de PG, adică point guard. Nimic special până acum, doar un jucător de baschet ca toți alții. Sportivul acesta este faimos datorită revoluției aruncărilor de 3 puncte. Ce sunt acestea? Ei bine, pe terenul de baschet există o linie numită linia de 3 puncte...

Încredere în propriul corp, este nesigur și din punct de vedere emoțional.

Am încercat în articolul de față să indentific unele dintre problemele care ar putea să apară la ore și care ar putea avea ca explicație o tulburare de procesare senzorială nediagnosticată încă. Totodată am vrut să subliniez că un sistem reglat din punct de vedere motric poate ajuta un copil în reglarea comportamentului în clasă și îl poate echilibra din punct de vedere emoțional. Noutatea acestui articol este că privește dintr-o altă perspectivă neatenția, neîndemânarea sau lipsa de participare la diferite activități școlare.

Mariana Florea, psiholog

Dacă reușești să bagi mingea în coș după linia de 3 puncte (adică de pe la vreo 6,7 metri de coș), dacă te afli în colțul terenului (dacă nu te afli în colțuri, de la minim 7 metri de coș), se vor pune 3 puncte, nu 2 cum se pun la aruncările normale. Ei bine, Curry, prin aruncările lui de 3 puncte, a făcut ca și echipele adverse să își creeze tactici ofensive noi care să prioritizeze aruncarea aceasta. Și da, a fost o schimbare uriașă!

Un grafic (pe de site-ul medium.com) arată că numărul aruncărilor de 3 puncte a crescut de la 4000 în anul 2010, la aproape 8000 în anul 2019. Aproape s-a dublat în mai puțin de 10 ani. Acest fapt înseamnă că tacticile au fost schimbate pe parcursul acestor ani și, implicit, modul de joc.

În sport, la fel ca în orice alt domeniu, mereu vor exista oameni care să vină cu idei noi, capabile să le înlocuiască pe cele vechi.

Andrei Străjer

Inovația înseamnă curaj

Ameli păși ușor pe scenă...

Lumina reflectoarelor o orbea...

Privea, cu sufletul la gură, mulțimea de oameni ce aștepta...

Știa că va trebui să țină din nou același discurs care era mai mult pentru părinții din sală, decât pentru copiii pentru care se presupunea că este realizat spectacolul. Încercase de atâtea ori să discute cu managerii ei, însă în zadar. Aceștia considerau că banii și fondurile sunt mai importante decât fericirea unor copii.

Începu să recite. Aceeși liniște, aceleași lucruri, aceleași fețe curioase și nedumerite, ce ascundeau în spate o vârstă prea fragedă pentru a înțelege acele cuvinte mari. Știa că toți ochii sunt ațintiți asupra ei și că din culise organizatorii o urmăresc pentru a se asigura că nu încurcă vreun cuvânt.

Totul trebuia să fie perfect. Prea perfect. Voia să facă ceva, să schimbe ceva! Așa că se avântă în necunoscut.

Uită cu totul discursul pe care îl avea pregătit și începu să vorbească din inimă, să îi învețe pe copii cât de importante sunt anumite virtuți în viață, totul sub o formă distractivă. Știa că acest gest îi putea aduce sfârșitul carierei, însă nu renunță. Ușor-ușor, începea să răsară câte un zâmbet, din spatele ochișorilor plictisiți.

Era o idee inovatoare care, chiar dacă poate nu avea să schimbe nimic, meritase. Era plăcut să vezi zâmbete (mai ales zâmbete de copii) și să îți termini ziua împăcat cu gândul că ai mai ajutat pe cineva. Simțea cum propoziții

îi curg involuntar, inspirate de fețele luminate. Ar fi vrut să nu se mai oprească, să poată trece peste orice bariere și să se apropie mai mult de cei ce o priveau cu atâta căldură. Dar nu mai putea.

Timpul se scursese și trebuia să înceapă următorul număr. Încheie cu niște fraze, ce spera ea, le vor rămâne copiilor pentru mult timp întipărite în minte:

Să nu îți fie teamă să te avâți în necunoscut. Chiar dacă drumul va fi greu, vei găsi la un moment dat calea spre ieșire. Oamenii sunt obișnuiți să respingă ceva nou, din frica de a nu exista modificări prea mari pentru concepția lor. Tu nu trebuie să te lași niciodată influențat de acest aspect sau de criticile celor din jurul tău! Din contră, acestea trebuie să îți fie o sursă de inspirație!

Se opri. Liniște... Sala răsună apoi de aplauze. Aplauze?!

Era mândră că reușise. Plecă în spatele scenei, unde avu surprinderea să găsească fețe uimite în locul unora furioase.

Acea seară fusese una perfectă din toate punctele de vedere: avusese loc cea mai mare strângere de fonduri de până atunci, iar organizatorii hotărâseră să facă în viitor doar spectacole de genul acesta, în care oamenii să fie invitați să vorbească din inimă.

Ameli era fericită că ideea ei inovatoare dăduse roade și, cel mai important, că avusese curajul de a o pune în aplicare.

Bianca Țone



ANDREEA BERCU

Arta de a experimenta

Inovația înseamnă o schimbare, o nouă noutate, o modificare făcută într-un domeniu, într-un sistem, cu scopul de a-i îmbunătăți calitățile. Acest fapt necesită în multe cazuri experimente. Cum ar fi dacă s-ar decide cineva să facă experimente cu planeta Pământ? (Cum nu știu cine este acel Cineva, o să dau vina pe Univers, așa cum o fac mulți alții, pentru tot ce se întâmplă în viața lor, bine sau rău.) În ce scop? Ca să inoveze, să aducă îmbunătățiri omenirii. Știu, sună ca planul diabolic din filmele și din cărțile SF, dar vreau să încerc cu voi un joc de imaginație.

Dacă la fiecare început de an, Terra, așa cum o știm, s-ar schimba? De exemplu, poate într-un an oamenii ar trăi în bule uriașe de aer pentru a supraviețui. Vizualizați clădiri, mașini electrice în trafic, oameni mergând pe stradă, sere și păduri în bule impenetrabile, transparente, umplute cu aer respirabil! În următorul an, am trăi în construcții asemănătoare copacilor, în orașe ridicate la înălțime, interconectate cu poduri, astfel încât oamenii să nu fie nevoiți să atingă niciodată pământul.

Cum ar fi dacă apa, fructele, legumele, totul ar fi contaminat cu o substanță care să te facă să îți dorești să trăiești în armonie cu restul populației? Asemănător cu ce și-a închipuit Veronica Roth când a creat *Prietenii*, doar că la scară mai mare. Ce se întâmplă cu oamenii în tot timpul acesta? Sunt perfect conștienți, nu le șterge nimeni memoria (cel puțin așa sper) și iau fiecare perioadă în parte ca pe o provocare. Nu contează ce profesie are cineva într-un an sau ce statut social, pentru că în următorul i se atribuie un alt rol, dar își păstrează familia

și prietenii. Anii trec așa, unii după alții, diferiți în felul lor, mult mai diversificați decât am încercat eu să ilustrez mai sus. Dar pentru cât timp? Nu la nesfârșit, pentru că nu ar mai avea sens. Poate până când cu toții am învăța ceva din toate aceste provocări, până când am deveni perfecți. (Nu, tăiați asta, e imposibil să fii perfect, dar poți deveni mai înțelept, poți căpăta mai multă experiență!). Generații după generații vor transmite informațiile mai departe.

Cine știe!? Poate într-un an se vor găsi tratamente, astfel încât să nu mai sufere nimeni de nicio boală incurabilă. Cu toate acestea mă întreb dacă am avea cu adevărat nevoie de aceste experimente sau dacă suntem în măsură să facem aceste schimbări în bine fără intervenția Universului. Până la urmă, fiecare an petrecut pe Pământul pe care îl știm noi aduce noi provocări. E un alt fel de inovație care le-ar putea include, de fapt, pe toate cele ce vor urma. O planetă care ar prospera din toate punctele de vedere, în toate colțurile ei... O astfel de schimbare așa vrea să vad.

Corina Mihon



IOANA NICOARĂ

Inovația în bucătăria japoneză

Inovația este întâlnită în toate bucătăriile lumii, dar pe mine m-a fascinat inovația bucătăriei japoneze. Aceasta a evoluat prin selecția atentă a ingredientelor, prin trecerea de la bucătăria fără carne sau pește la o bucătărie cu o varietate de gusturi, proteine și noi arome sau texturi exotice.

Ca o curiozitate, am aflat din cartea „Cum să trăiești în stil japonez” (scrisă de Yutaka Yazawa) că la intrarea în templele japoneze, se află pancarte pe care scrie „Nu intrați cu usturoi, legume puternice, carne, pește sau alcool în templu!”. În timpuri străvechi (în cartea de mai sus se vorbește de timpul shogunului Tokugawa) japonezii nu consumau carne deloc. Din această cauză, oamenii erau foarte mici de statură. Una din cele mai importante inovații din bucătăria japoneză s-a produs cu 150 de ani în urmă, când oamenii au început să consume regulat carne. De atunci, înălțimea lor medie a crescut cu 20 de cm.

O altă inovație în bucătăria japoneză este legată de faptul că anumite mâncăruri au evoluat de la fast-food la felul principal, de exemplu: tempura și sushi. Tempura era făcută, de obicei, din legume, mai ales rădăcinoase, cu lotus și cartof dulce, cu fructe de mare, cum ar fi creveții și țiparii pescuiți din golful Edo. Aceste ingrediente erau date prin făină și prin ou și prăjite în ulei de susan încins. Începând cu anul 1923, tempura s-a răspândit în toată lumea și a devenit fel principal. Sushi provine tot din Edo și reprezintă o metodă de conservare a peștelui cu orez și oțet. Inovația s-a produs în prima jumătate a secolului al XIX-lea când s-a inventat nigiri sushi, adică sushi cunoscut de toată lumea în prezent. Inițial partea de orez din sushi era mult mai mare decât azi și era considerată o mân-

care de tip fast-food. Sushi, la fel ca tempura, s-a transformat în fel principal și s-a răspândit în lumea întreagă.

Bucătăria japoneză este într-o continuă inovație. În prezent Japonia este țara cu cele mai multe restaurante cu stele Michelin. Felurile de mâncare japoneze gătite tradițional au pătruns în toate bucătăriile lumii. Inovația a atins cote de neimaginat prin apariția de noi preparate minimaliste, colorate și extrem de sofisticate.

Ceea ce m-a fascinat cu adevărat a fost când am aflat că Japonia se bazează în proporție 100% pe ingrediente din propria țară, singurul produs alimentar importat fiind banana. Acest lucru l-am aflat din cartea „Un cal într-o mare de lebede”, povestea fascinantei Japonii prin ochii unei tinere femei, carte scrisă de prietena mamei mele, Raluca Nagy, la a cărei lansare am participat.

Din cartea „Arta japoneză de a te bucura de fiecare clipă” (scrisă de doi autori Hector Garcia și Francisc Miralles) am mai aflat că tradiția japonezilor cea mai de preț este descoperirea umami-ului. Umami este tradus: „gust savuros”, dar înseamnă mai mult decât atât. Este gustul mâncării care nu este unul dintre cele patru gusturi, dar este o parte esențială a aromei mâncării. Provine dintr-o varietate de combinații. „Când simțim că un aliment nu este nici dulce, nici acid, nici amar, nici sărat, însă este delicios... înseamnă că este umami!” De aceea se spune că persoanele care apreciază acest gust au un simț al gustului sofisticat și își doresc să încerce lucruri noi.

Sper că v-am trezit curiozitatea de a încerca să gustați preparatele bucătăriei japoneze.

Rebeca Aionesei

